

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem .....
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUZZL/16690/2017, sp. zn. KUSP/16690/2017/DOP/Pe,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUZL/16690/2017, sp. zn. KUSP/16690/2017/DOP/Pe (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Uherského Brodu, odboru správního, ze dne 16. 1. 2017, č. j. OS-D/3542/10/16/Po (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 8. 2016 v 9:38 hod., na komunikaci I/50, v obci Bystrice pod Lopeníkem, u domu č. p. ...., ve směru jízdy na obec Starý Hrozenkov, řídil motorové vozidlo tov. zn. ...., RZ: ....., nedovolenou rychlostí, neboť mu byla silničním radarovým rychloměrem zn. Ramer 7CCD, v. č. 0059/92, v daném úseku pozemní komunikace, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, naměřena rychlost jízdy 66 km/h. Po odečtu stanovené tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h, byla rychlost jízdy stanovena na 63 km/h, čímž byla nejvyšší dovolená rychlost v obci překročena nejméně o 13 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel z toho, že byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností, a to zejména prostřednictvím záznamu přestupku a výstupní fotodokumentace z rychloměru, jehož platný ověřovací list byl ve správním spisu založen. Ve vztahu k námitce nefunkčnosti tachometru a použití tempomatu pak žalovaný odkázal na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které by žalobce nemohla ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyvinít skutečnost, že tachometr nefungoval správně, neboť by se tím žalobce dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to užitím technicky nezpůsobilého vozidla. Podobně pak žalovaný nepřisvědčil ani námitce použití tempomatu, neboť se na rozdíl od rychloměru nejedná o autorizované a ověřené měřidlo podle příslušných právních předpisů, pročez nebylo potřeba provádět za účelem posouzení jeho funkčnosti další dokazování.
3. Dále žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku žalobce, že jednal při překročení nejvyšší dovolené rychlosti v krajní nouzi, protože nebyla z jeho strany dodržena podmínka subsidiarity. Tvrzené nebezpečí totiž mohl odvrátit jinak, a to například světelným znamením nebo zaještěním ke krajnici, aby jej bezprostředně za ním jedoucí vozidlo mohlo předjet. Pokud žalobce argumentoval tím, že měření rychlosti nesledovalo zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, žalovaný připomněl, že se jednalo o místo v zastavbě rodinnými domy, přičemž policisté nemusí měřit rychlost pouze v místě častých dopravních nehod. Stejně tak bylo jako nepodložené a účelové posouzeno tvrzení žalobce, že mu policisté na místě odmítli předložit k nahlédnutí snímek z měření či samotný rychloměr. Tato skutečnost není v policejní dokumentaci zaznamenána. Žalobce se navíc do oznámení přestupku na místě nevyjádřil. Přestupku se žalobce podle žalovaného dopustil z nevědomé nedbalosti.

III. Žaloba

4. Žalobce namítal, že nejednal zaviněně, neboť za jízdy použil tempomat, který byl nastaven na rychlost jízdy 50 km/h. Kromě toho mohl být tachometr rozkalibrován, neboť žalobci ukazoval, že jede dovolenou rychlostí. V takovém případě jej nelze postihovat za jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti. Za účelem prokázání svých tvrzení pak žalobce ve správním řízení navrhoval provedení důkazu ohledání vozidla automechanikem, čemuž však nebylo ze strany správních orgánů vyhověno. V návaznosti na posouzení míry zavinění dále žalobce namítal, že nebylo spáchání přestupku z vědomé nedbalosti prvostupňovým správním orgánem přezkoumatelně zdůvodněno, přestože se jednalo o přitěžující okolnost při stanovení výše uložené pokuty. Podle názoru žalobce proto mělo být prvostupňové rozhodnutí k odvolání zrušeno, neboť nelze tento nedostatek odstranit pouze v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Dále žalobce namítal, že při překročení nejvyšší dovolené rychlosti jednal v krajní nouzi, protože za ním již před obcí jelo jiné vozidlo, které nedodržovalo bezpečnou vzdálenost. Žalobce z toho důvodu nechtěl prudce brzdit, aby nedošlo ke srážce. V tomto kontextu považoval za nedostatečnou argumentaci žalovaného, že měl situaci řešit jiným způsobem, a to použitím světelné signalizace nebo zajetím ke krajnici, která k tomu není uzpůsobena. Kromě toho poukázal na skutečnost, že mělo být případné nedodržení všech podmínek krajní nouze zohledněno alespoň při výměře uložené sankce. Současně žalobce namítl, že nebylo měření rychlosti provedeno v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, přičemž žalovaný v tomto ohledu opomenul provést důkaz výsledkem zasahujících policistů.
6. Kromě toho žalobce poukázal na skutečnost, že jsou dány pochybnosti ohledně toho, zda byl rychloměr řádně ověřen, resp. zda na něm byly v době měření úřední značky a zda zařízení odpovídá ověřovací list, který je ve správním spisu založen. Policisté navíc žalobci během silniční kontroly odmítli rychloměr a výstupní fotodokumentaci předložit k nahlédnutí. Podle názoru žalobce nelze za tímto účelem vycházet z policejní dokumentace, protože není způsobilým důkazem. Je navíc právem obviněného, aby se do oznámení přestupku na místě nevyjadřoval. Naopak žalobce navrhoval provedení důkazu ohledáním rychloměru a jeho odborným přezkoušením, čemuž nebylo vyhověno. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že bylo při měření postupováno v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, což mělo být doloženo návrhem důkazu během ústního jednání před soudem. Nemělo být navíc prokázáno měření rychlosti před budovou č. p. ....
7. Závěrem žalobce namítl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí ohledně uložené sankce chybí odkaz na ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Ve správním řízení navíc nebylo posuzováno, zda není pro žalobce aplikace novější právní úpravy příznivější. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení. Současně požadoval, aby nebyly jeho osobní údaje (právního zástupce) zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně naprosté anonymizace rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vztahu k žalobním námitkám v podstatě zopakoval svoji argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména zdůraznil, že žalobce nemůže případné použití tempomatu či závadného tachometru vyvinut ze spáchání přestupku, protože nebylo potřeba provádět v tomto ohledu další dokazování. Pokud se jedná o zavinění, bylo prvostupňovým správním orgánem vymezeno obecně ve formě nedbalosti, přičemž žalovaný jeho závěry pouze specifikoval či upřesnil do podoby nedbalosti nevědomé. Co se pak týče namítaného jednání v krajní nouzi, žalobce připomněl, že se jednalo o nepodloženou skutkovou verzi žalobce, v rámci které by nebyla dodržena podmínka subsidiarity.
9. Svědecká výpověď policistů ohledně účelu měření v daném místě by nepřinesla ve vztahu ke zjištění skutkového stavu nic nového. Žalovaný z obsahu policejní dokumentace vycházel pouze jako z podpůrného podkladu či indicie, a to za účelem posouzení věrohodnosti později uplatněných námitek. Tvrzená nesprávnost měření rychlosti nebyla žalobcem nijak podložena. Naopak je ve správním spisu založen v rozhodné době platný ověřovací list a v záznamu přestupku je uvedeno místo, kde bylo měření provedeno. Žalobcem odkazované ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je vymezeno v odůvodnění rozhodnutí. Není pak zřejmé, čím by měla být pro žalobce novější právní úprava příznivější. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

10. Krajský soud ze správního spisu ve vztahu k žalobním námitkám zjistil, že měla být rychlost žalobcova vozidla změřena rychloměrem Ramer 7CCD, v. č. 0059/92, jak vyplývá z oznámení přestupku a rovněž tak v době spáchání přestupku platného připojeného ověřovacího listu k tomuto měřicímu zařízení. Výstupní fotodokumentace je poté obsažena v záznamu přestupku, včetně uvedení informace o naměřené rychlosti a místě, kde bylo měření provedeno. Z důvodu podání odporu proti příkazu proběhlo ve věci ústní jednání dne 14. 12. 2016, ke kterému se za žalobce dostavila zmocněnkyně V. Ř.. Po seznámení s obsahem správního spisu bezprostředně nic nenamítala.
11. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, v jehož výroku bylo uvedeno, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti. V rámci odůvodnění rozhodnutí pak příslušný správní orgán doplnil, že žalobce nepochybně věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane. Dále vyšel prvostupňový správní orgán z toho, že bylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno zejména záznamem přestupku z rychloměru, který byl řádně ověřen. Při výměře sankce byla s odkazem na ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích zohledněna jako přítěžující okolnost nejen míra zavinění, ale také skutečnost, že byl přestupek spáchán na frekventované komunikaci v obci, a to v místě, kde se nachází chodník a zástavba rodinnými domy. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím zmocněnkyně odvolal.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

12. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem

proběhlo dne 29. 1. 2019. K jednání se za žalobce dostavil v substituci Mgr. T. B. a za stranu žalovaného pověřený zaměstnanec.

13. Při jednání zástupce žalobce se odkázal na obsah žaloby a doplnil, že nebude předložen důkaz, který byl v žalobě zmíněn a který se měl týkat nesprávné funkce užitého měřicího zařízení. Zástupce žalovaného poté odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Následně krajský soud shrnul obsah soudního a správního spisu.
14. Zástupce žalobce dále navrhl provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru, neboť podle jeho názoru záznam přestupku neobsahuje potřebné údaje (zejména jména obsluhujících policistů a dosah radaru) a fotodokumentace je nestandardní, což mohlo ovlivnit správnost provedeného měření. Zástupce žalovaného se vyjádřil způsobem, že daný typ rychloměru (RAMER 7CCD) ještě údaje ohledně dosahu radaru neevidoval. Krajský soud poté rozhodl tak, že se návrh na provedení tohoto důkazu zamítá. Jelikož nebyly vzneseny žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Žaloba **není důvodná**.
16. Žalobce předně namítal, že se přestupku ani v případě naměření vyšší než dovolené rychlosti v obci nedopustil, neboť použil tempomat a spoléhal se na údaje zaznamenané na tachometru, který však mohl být rozkalibrován. Z toho důvodu nejednal zaviněně, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti. K tomu krajský soud předně uvádí, že se jedná o tvrzení žalobce, které nebylo možné spolehlivě prokázat ohledáním daného vozidla až několik měsíců po spáchání přestupku, k čemuž ostatně přispěl určitou měrou sám žalobce, pokud se na místě k oznámení přestupku nevyjádřil a veškeré námitky uplatnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Námitka má navíc zcela spekulativní povahu. Nelze tedy žalovanému vyčítat, že k doplnění dokazování v tomto ohledu nepřistoupil, neboť nemohlo vnést do věci nové světlo.
17. Naopak se krajský soud ztotožňuje s jeho názorem, že řízení vozidla s rozkalibrovaným rychloměrem by nemohlo mít za následek exkulpaci žalobce, ale jednalo by se o naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Řidič totiž může užít pouze takové vozidlo, které splňuje všechny technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Ke stejnému závěru ostatně v minulosti dospěl také Nejvyšší správní soud, kdy ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 - 35 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), judikoval, že: „Argumentaci stěžovatele, že nebylo prokázáno, že by

věděl, jakou rychlostí jede (buď proto, že tachometr nefungoval správně, popř. proto, že se plně nevěnoval řízení), je třeba odmítnout jako naprosto účelovou, a to i proto, že nelze připustit, aby se stěžovatel svého protiprávního jednání jakkoli dovolával ve svůj prospěch. Jízda s nefunkčním tachometrem by totiž představovala porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.“

18. Podobně je pak podle názoru krajského soudu nutné reagovat na tvrzení žalobce o použití tempomatu, které nebylo nijak podloženo. Faktické použití daného zařízení navíc nelze stejně jako rozkalibrování rychloměru zpětně ke dni spáchání přestupku nijak prokázat. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud ve shodě s žalovaným připomíná, že bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobce zdokumentováno policisty pomocí rychloměru, který byl v souladu s příslušnou právní úpravou řádně ověřen a certifikován. Samotné použití tempomatu, pokud k němu skutečně došlo, nelze ani v případě jeho nefunkčnosti považovat za okolnost, která by byla způsobila zpochybnit jinak dostatečně zjištěný skutkový stav věci a vést k uplatnění zásady *in dubio pro reo*. Stejný právní názor zaujal ve vztahu ke zpochybnění skutkového stavu s odkazem na použití tempomatu rovněž Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010 – 51: „...prosté tvrzení stěžovatele, že měl ve vozidle zapnutý tempomat na jinou než policií naměřenou rychlost, nemůže samo o sobě zpochybnit skutečnosti vyplývající ze shromážděných důkazů, zejména výsledek měření použitým silničním rychloměrem a způsobit nastoupení zásady *in dubio pro reo*, neboť žádná relevantní pochybnost, kvůli níž by bylo na místě věc posoudit příznivěji pro stěžovatele, nevyšla najevo.“
19. Kromě toho žalobce ve vztahu ke stanovení formy zavinění namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru prvostupňový správní orgán nedostatečně posoudil subjektivní stránku přestupku, což se promítlo rovněž do výše stanovené sankce. Přestože žalovaný jeho závěry v tomto ohledu korigoval, učinil tak pouze v rámci vlastního odůvodnění, aniž by v souladu se zákonem přistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti krajský soud předně uvádí, že je ve výroku rozhodnutí o přestupku jednoznačně uvedeno, že se jej žalobce dopustil z nedbalosti, aniž by bylo dále upřesněno, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou. V tomto ohledu je nutné považovat výrok prvostupňového rozhodnutí za zcela přezkoumatelný, neboť obsahuje všechny náležitosti, které byly v rozhodné době stanoveny v dnes již neplatném ust. § 77 zákona o přestupcích: „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce...“ Z dikce citovaného ustanovení totiž s ohledem na okolnosti přijetí novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., která povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí údaj o formě zavinění zakotvila, nevyplývá, že by muselo být výslovně rozlišováno mezi nedbalostí vědomou a nevědomou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37).
20. Krajský soud nicméně musí dát žalobci částečně za pravdu v tom, že prvostupňový správní orgán vycházel při odůvodnění rozhodnutí z nesprávného předpokladu, že se žalobce přestupku dopustil z vědomé nedbalosti, neboť musel vědět, že svým jednáním ohrožuje nebo porušuje zájem chráněný zákonem. Přestože nemůže vést použití

tempomatu, rozkalibrování tachometru či prosté nevěnování pozornosti řízení k vyvinění se z přestupku, má tato okolnost nepochybně vliv na jeho subjektivní stránku. V řízení nebylo tvrzení žalobce ohledně použití tempomatu či rozkalibrování rychloměru ve vztahu k otázce zavinění nijak zpochybněno. Z toho důvodu bylo prokázáno zavinění pouze z nevědomé nedbalosti, neboť pachatel sice nemusel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl. Ke stejnému závěru ostatně dospěl žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.

21. Přestože se tedy z jeho strany nejednalo o upřesnění, ale spíše korigování právních závěrů prvostupňového správního orgánu, byl takový postup v souladu se zákonem, neboť neměl vliv na posouzení viny žalobce za spáchání přestupku. Co se dále týče zohlednění míry zavinění jako přitěžující okolnosti při stanovení výše sankce, krajský soud připomíná, že se jednalo pouze o jednu z okolností, ke kterým bylo podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlíženo. Naopak vycházely správní orgány z toho, že se žalobce přestupku dopustil v části obce, která je zastavěna rodinnými domky, což souvisí se zvýšeným pohybem osob, které mohly být nedodržením nejvyšší dovolené rychlosti potenciálně ohroženy. Samotná pokuta navíc byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby. Nelze tedy podle názoru krajského soudu považovat za excesivní, pokud se žalovanému i po dílčím korigování závěrů prvostupňového správního orgánu ohledně míry zavinění jevila výše pokuty jako přiměřená.
22. Žalobce rovněž namítal, že nejednal protiprávně ani za předpokladu, pokud byla policisty rychlost jízdy 63 km/h (po odečtení odchylky) skutečně naměřena, protože byly splněny podmínky krajní nouze. Konkrétně žalobce ve správním řízení argumentoval tím, že za ním jelo již před vjezdem do obce jiné vozidlo, které nedodržovalo bezpečnou vzdálenost. Z toho důvodu nemohl prudce brzdit, aby nedošlo ke srážce. Předně krajský soud uvádí, že byla v rozhodné době krajní nouze jako jedna z okolností vylučujících protiprávnost upravena v ust. § 2 písm. b) zákona o přestupcích: *„Přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který brozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.“* Vždy tedy musí být dáno nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, aby bylo možné teprve sekundárně posuzovat, zda bylo odvráceno přiměřeným způsobem, a to při respektování principu subsidiarity.
23. Ve vztahu k nyní posuzované věci krajský soud připomíná, že námitka krajní nouze spočívala na ničím nepodložené skutkové verzi žalobce, která byla uplatněna až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Přestože se v přestupkovém řízení zásada koncentrace neuplatňuje a obviněný může volit v podstatě jakoukoliv procesní strategii, může mít pozdější uplatnění námitek ohledně okolností, které byly nepochybně známy již během silniční kontroly, vliv na jejich věrohodnost. K tomu krajský soud dodává, že skutková verze žalobce je v jistém ohledu rozporuplná. Na jednu stranu totiž argumentoval tím, že se měl podle tachometru a tempomatu pohybovat rychlostí 50 km/h, ale zároveň měl subjektivní potřebu prudce snižovat rychlost. Na výstupní fotodokumentaci z rychloměru se navíc za žalobcem bezprostředně žádné jiné vozidlo nenacházelo. Pokud by krajský soud přesto skutkové verzi žalobce o vozidle jedoucím za ním při nedodržení bezpečné vzdálenosti uvěřil, dodává, že by nebyla ve vztahu ke krajní nouzi splněna podmínka subsidiarity.

24. Žalobce totiž v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že se za něj vozidlo tov. zn. F. (neuvedené SPZ) přiblížilo bez dodržení bezpečné vzdálenosti „již *několik kilometrů*“ před vjezdem do obce Bystřice nad Lopeníkem. Krajský soud proto stejně jako žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce rozhodně nemusel v momentě reagovat na nepředvídatelnou okolnost vzniklou v silničním provozu. Naopak mohl tuto situaci, pokud skutečně nastala, primárně řešit postupným snižováním rychlosti či použitím světelného znamení a zjetím ke krajnici, čímž by jinému řidiči předjetí umožnil. Postupné snižování rychlosti před vjezdem do obce z pozemní komunikace, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 90 km/h, a to v rámci několika kilometrů, je ostatně naprosto běžnou dopravní situací. Se závěry žalovaného se proto krajský soud v tomto ohledu zcela ztotožňuje, neboť žalobce ani existenci přímo hrozícího nebezpečí, které by i tak bylo možné odvrátit jinak, nijak nedoložil. Nebylo proto žádného důvodu k tomu, aby byla tato okolnost při výměře sankce zohledněna.
25. Kromě výše uvedeného žalobce v obecné rovině namítal, že nebylo měřením rychlosti sledováno zvýšení bezpečnosti silničního provozu ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu, ale jednalo se pouze o účelový výběr pokut v místě, kde nedochází k dopravním nehodám. K tomu krajský soud uvádí, že není zákonem stanoveno, že by musel být výběr měřicího stanoviště podmíněn tím, zda v místě dochází k dopravním nehodám či nikoliv. Je zcela pochopitelné, že kontrola dodržování nejvyšší dovolené rychlosti v obci má z důvodu výskytu chodců své opodstatnění a plní primárně preventivní funkci. Za zcela spekulativní a nepodložené proto lze považovat také související tvrzení žalobce o tom, že bylo měření prováděno pouze za účelem výběru pokut. Ke stejným závěrům ostatně dospěl také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, z čehož lze podle krajského soudu bez pochybností dovodit, že považoval další dokazování v tomto směru za nadbytečné.
26. Co se týče námitky, že na rychloměru možná nebyly umístěny úřední značky a policisté žalobci snímek z měření na požádání neukázali, považuje ji krajský soud za nedůvodnou. Jedná se totiž o typizovanou argumentaci, která je bez jakéhokoli relevantního podkladu uplatňována v řadě přestupkových věcí, ve kterých vystupuje stejný právní zástupce jako v nyní posuzovaném případě. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce na místě do oznámení přestupku nijak nevyjádřil a s uvedeným tvrzením argumentoval až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Neuvedl však žádné relevantní důvody, proč by mu policisté, kteří jsou obecně považováni za nestranné osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63), během silniční kontroly znemožnili uplatnění práv obviněného z přestupku. K tomu krajský soud dodává, že oznámení přestupku či úřední záznam sice nejsou způsobilým důkazem, ale vedle záznamu přestupku nepochybně mohou sloužit jako podpůrný podklad pro vydání rozhodnutí či indicie o tom, jak komunikace mezi žalobcem a policisty na místě probíhala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).
27. Další žalobní námitky pak směřovaly proti samotnému měření rychlosti. Podle žalobce byly dány pochybnosti ohledně ověření rychloměru a dodržení jeho návodu k obsluze. K tomu krajský soud uvádí, že je ve správním spisu založen v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru stejného typu a výrobního čísla, který je uveden v oznámení přestupku. Jak již bylo výše uvedeno, podpůrné použití policejní dokumentace je podle ustálené judikatury přípustné. Pokud žalobce dále poukazoval na ust. § 11a odst. 1

zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá z něj pouze povinnost uživatele příslušného měřidla zajistit jeho přezkoušení, pakliže o to požádá osoba, která mohla být nesprávným měřením dotčena. V tomto ohledu je nutné připomenout, že uživatelem měřidla není ani jeden ze správních orgánů, ale příslušný útvar Policie České republiky. Pokud tedy žalobce požadoval přezkoušení rychloměru, nic mu nebránilo v tom, aby se na jeho uživatele zákonným způsobem obrátil, což neučinil. Jeho subjektivní právo nelze interpretovat jako povinnost žalovaného, který není dotčenou osobou podle citovaného ustanovení zákona o metrologii.

28. V tomto kontextu pak krajský soud dodává, že o správnosti výsledku měření nevystaly důvodné pochybnosti. Přestože je ve správním spisu založena pouze kopie záznamu přestupku obsahujícího výstupní fotodokumentaci, je na ní vozidlo žalobce zachyceno na samotném středu, aniž by se mezi ním a rychloměrem nacházela jakákoliv překážka či nerovnost pozemní komunikace, která by byla způsobilá výsledek měření negativně ovlivnit. Stejně tak je zaznamenána naměřená rychlost a skutečnost, že k měření došlo v obci Bystřice pod Lopeníkem u domu č. p. ...., jak bylo následně vymezeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Měření bylo provedeno řádně ověřeným rychloměrem, a to policistou, jehož způsobilost je s ohledem na postavení a pracovní zařazení presumována. Žalobce sice při jednání soudu konkrétněji namítal, že nejsou v záznamu přestupku uvedeny všechny potřebné údaje (zejm. nastavený dosah měření, jména policistů atd.) přičemž má být fotodokumentace nekompletní. Žalovaný reagoval tím, že daný typ rychloměru ještě všechny údaje neevidoval. Krajskému soudu je navíc z úřední činnosti známo, že jsou používané rychloměry opatřeny systémem kontrolních hlášení, a to také ve vztahu k nedodržení požadované vzdálenosti. Pokud by tedy nebyl stanovený postup dodržen, výstupní fotodokumentace by vykazovala zásadní nedostatky nebo by nebyla vlivem vnitřní kontroly zařízení vůbec pořízena (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016 – 47). Ze žalobcem namítaných konkrétních údajů, které v záznamu o přestupku chybějí, by navíc mohl mít na správnost měření vliv pouze údaj o nastaveném dosahu rychloměru. Ani neuvedení tohoto údaje v záznamu o přestupku (kdy je zjevné, že měření proběhlo v tzv. automatizovaném režimu), neznamená podle názoru krajského soudu žádné zásadní zpochybnění zjištěného skutkového stavu.
29. Krajský soud pak nepovažoval za důvodné ani námitky směřující vůči náležitostem výroku rozhodnutí o přestupku či postupu správních orgánů, které podle žalobce neposuzovaly, zda pro něj není nová právní úprava příznivější. Pokud se jedná o namítanou absenci odkazu na ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, obsahuje pouze obecný výčet zákonných kritérií rozhodných pro stanovení výše sankce, nikoliv ustanovení, podle kterého byla uložena. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je naopak srozumitelně vymezeno, že se žalobce dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 700 Kč, tedy v souladu se zákonným rozmezím uvedeným v ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Na žalobce namítané ustanovení je pak výslovně odkazováno v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, což považuje krajský soud za zcela postačující a plně vyhovující náležitostem výroku rozhodnutí podle ust. § 77 zákona o přestupcích.

30. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní důvody, v čem by pro něj měla být nová právní úprava příznivější. Krajský soud proto pouze konstatuje, že po spáchání přestupku nenabyla platnosti a účinnosti žádná novela zákona, která by měla vliv na posouzení viny žalobce za spáchaný přestupek či na druh a výši sankce, která za něj mohla být uložena. Nová právní úprava ve věcech přestupků a řízení o nich zavedená zákonem č. 250/2016 Sb. nabyla účinnosti až po vydání napadeného rozhodnutí ke dni 1. 7. 2017.
31. Pokud pak žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasili se zveřejňováním osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně naprosté anonymizace rozhodnutí, krajský soud pouze odkazuje na ustálený právní názor Nejvyššího správního soudu, že jsou údaje účastníků řízení prostřednictvím iniciálů dostatečně anonymizovány, přičemž používání osobních údajů advokáta v souvislosti s výkonem jeho profese ochrany před zveřejněním nepodléhá (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 – 92, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 – 44).

VIII. Závěr a náklady řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.